

ומתרצת הגמרא באוקימתא נוספת:

דמית נשיא, וכל ישראל מצווים להתעסק בקבורתו, ונטמאים.

והוינן בה: **דמית נשיא** — אימת?

אילימא דמית הנשיא בשלשה עשר, ביום שעסקו הכל בטהרת כליהם לצורך מחר, ונטמאו באותו היום רוב הציבור — **סכין**, למה לי דמטביליה?

והשאלה היא הן ביחס לבעלים, שאין טעם שיטבילוה הואיל והוא עתיד לטמאותה, והן ביחס לאדם המוצא אותה, שאין טעם שיחזיקנה בטהרה לצורך שחיטת שלמי חגיגתו ביום טוב [כי לצורך הפסח אינו צריך להחזיקה בטהרה כי טומאה הותרה בציבור], היות והוא עתיד לטמאותה.

ואלא, דמית הנשיא בארבעה עשר, ואתמול בשלושה עשר הטבילו כולם את כליהם לצורך הפסח ולצורך החגיגה הבאה עמו.

אם כן, תיקשי: **מאי שנא סכין דמטביל** אותו בשלשה עשר היות והוא צריך לו לצורך הפסח, **ומאי שנא קופיין דלא מטביל לה?** והרי יש לו צורך בקופיין כדי לשבר עצמות החגיגה הבאה עם הפסח?!

והרי ביום שלשה עשר, כשמטהרים כולם את כליהם לצורך מחר, הוא אינו יודע שימות הנשיא למחר, ואינו סבור שלא יביאו מחר קרבן חגיגה?!

ומעמידה הגמרא באוקימתא נוספת:

לא צריכא, דהיה הנשיא נוסם בשלשה עשר. והסתפקו האנשים אם ימות למחר ויבוא

הפסח בטומאה, ולא יביאו עמו חגיגה, ולכן הם מטבילים רק את הסכין ולא את הקופיין.

סכין, דחר ספיקא הוא לאנשים אם ימות הנשיא — ודאי מטביל לה בעליה ביום שלשה עשר. כי יתכן שלא ימות הנשיא ויצטרך סכין טהורה לשחוט בה את קרבן הפסח.

אבל **קופיין**, דתרי שני ספיקי [שיבוארו להלן] יש לבעליה ביחס לצורך בטהרתה אם יצטרכו לה למחר — **לא מטביל לה בעליה**.

ושני הספיקות הם:

א. יתכן ולמחר ימות הנשיא, ויעשו את הפסח בטומאה, ואז לא יביאו חגיגה. כיון שפסח הבא בטומאה אין מביאים עמו חגיגה, ואין לו צורך בטהרת הקופיין כיון שלא ישברו למחר עצמות קרבן חגיגה.

ב. יתכן שתהיה אכילת הפסח מרובה, ולא יהיה צורך בהקרבת חגיגה, ולא יהיה לו צורך בקופיין.

שנינו במשנתנו שחגיגת ארבעה עשר אינה דוחה את השבת. ולדין זה מודה אפילו בן תימא המדמה את דין החגיגה הזאת לדין פסח בהרבה הלכות.

ועתה מביאה הגמרא ברייתא ובה דעתו של יהודה בן דורתאי הסובר שחגיגת ארבעה עשר דוחה את השבת!

תניא: יהודה בן דורתאי פירש מן החכמים ונבדל מהם, היות וחלק על מה שאמרו "אין חגיגת ארבעה עשר דוחה את השבת", והיה סבור שהיא דוחה את השבת.